

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 882. Qualiter votum definitaur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

ad Baptismum. Sanch. Azor, Pih. Barbos. LL. cit. Ricciull. l. c. num. 27. qui etiam num. 28. id procedere ait, licet infans natus sit ex utroque parente infideli, dum unus ex illis post natiuitatem filii conversus est ad fidem. Dixi tamen in *respons.* Si proles necdum sit doli capax; alias enim, si sui compos sit, cogi non potest ad fidem, sed suæ libertati relinqui debet in hoc, an parentem fidelem seu conversum sequi velit eique adherere, an vero infidelem. Sanch. Pih. l. c. Zeiffens. b. t. num. 7. pro ut definitur in Concilio Toletano relato in c. de *Judeis* s. *dist.* 45. in dubio tamen utrum proles rationis capax sit, pro favore religionis iudicandum, & consequenter illa relinquenda & restituenda parenti converso, tradunt Sanch. l. c. Sa. V. *Matrimonium.* Zeiffens. l. c. Illud hic obiter,

de quo alibi ex professo, notandum cum Barbos. l. c. num. 11. & aliis ex Azor l. c. cap. 11. q. 7. Turpia & nefaria esse pacta, ut liberi masculi patris sectam hæreticam, & si fœminæ, Catholicam matris religionem sequantur & teneant. Quid verò independentè à fidelitate & infidelitate dicendum, dum parentes vivunt in divortio, à quo eorum liberi tunc alendi vide apud Pih. b. t. num. 7. ubi breviter, quod apud matrem educandi, & impensis patris alendi, si pater divortio causam dedit; apud patrem verò impensis matris, si ejus culpa factum divortium. verum de hoc accuratius alibi, uti & de pluribus aliis l. 4. *Decret.* quæ alias huc referri potuissent, nisi hic titulus binis jam propofitis quæstionibus absolveretur.

TITULUS XXXIV.

De voto & voti redemptione.

CAPUT I.

De voti natura, varietate, obligatione.

Quæst. 882. *Qualiter votum definiatur.*

1. **R** Esp. votum non pro desiderio, uti sæpe accipi solet, ut dum dicitur, rem pro voto succedere, aliquem fieri compotem sui voti; sed pressius & proprie acceptum pro promissione deo facta ex communi DD. definitur, quod sit promissio deliberata & spontanea deo facta de meliori bono.

2. Dicitur primò: *promissio*: per quod convenit cum promissione homini facta; differt autem à simplici proposito, etiam absoluto & efficaci, utpote quod non sicut promissio inducit obligationem ullam exequendi, quod animo conceptum est, neque ex intentione proponentis; cum is nullam intentionem obligandi se habuerit. neque ex natura ipsius propositi; cum alias, qui quotidianam v. g. auditionem missæ sibi proposuisset, omittendo illam; cum sit materia gravis, ad eam obligaretur, & consequenter omittendo illam peccaret graviter, atque ita proponens firmiter servare, quod lege præceptum est, peccaret duplici peccato. primò adversus præceptum violatum, secundo adversus obligationem proposito indutam. ita Sylv. v. *volum* 1. q. 2. Azor. *Inst. mor.* pag. 1. L. 11. cap. 12. q. 1. Valent. 2. 2. d. 6. q. 6. p. 1. Sanch. l. 4. *de voto.* cap. 2. num. 20. Suar. *Tom.* 2. *de relig.* L. 1. *de voto* c. 2. num. 2. Less. l. 2. c. 40. du. 4. num. 2. Bonac. Covar. & alii, quos citat Castrop. *tr.* 15. d. 1. p. 2. num. 2. Debet autem hæc promissio esse vera, ita ut ad rationem voti non sufficiat simulata v. g. si fiat verbotenus tantum, vel si fiat quidem animo, sed non animo se obligandi ad executionem; sine qua obligatione volita subsistere nequit promissio. ita Suar. l. c. c. 3. à num. 3. Less. l. c. du. 1. n. 6. Azor l. c. num. 7. Valent. l. c. Castrop. l. c. p. 3.

num. 2. idque, ut idem cum Suar. Less. & aliis, siue vovens sit conscius naturæ voti, natæque ex eo obligationis, siue ignarus. Veram tamen veram esse promissionem & veri voti rationem constituitur posse, si quis promitteret animo obligandi, seu exequendi rem promissam, probabiliter teneat Sanch. l. c. c. 1. num. 23. Suar. l. c. c. 4. à n. 3. Azor. l. c. q. 9. Gutt. *qq. can.* l. 2. c. 22. num. 3. Castrop. l. c. num. 4. & num. 5. ubi breviter objecta in Contrarium diluit. Contra valent. l. c. *vers.* si autem dicatur. ex ea ratione; quod, cum hæc duo, animus sese obligandi ad rem promissam exequendam, & animus exequendi illam sint distincta, consistatque ratio promissionis & voti non in voluntate exequendi, sed adæquatè in voluntate se se obligandi ad exequendum, possit adesse ratio voti, quin adsit voluntas exequendi illud; non secus ac esse potest ratio emptionis & venditionis, quin adsit voluntas traditionis, utpote sine qua hi contractus validi sunt. Item mandatum, quo quis alterum ad aliquid faciendum obligat, esse potest in ratione mandati validum, absque eo, quod mandans velit illud exequi per illum, ut patet, dum deus mandavit Abrahamo immolare filium, non tamen voluit illum exequi hanc immolationem, ita Wiestn. h. t. num. 5. Castrop. l. c. num. 4. qui etiam num. 5. in fine cum Suar. l. c. l. 5. c. 1. num. 7. Sanch. l. c. n. 35. & aliis ait, voventem non habentem voluntatem exequendi promissum, peccaturum graviter vel leviter pro ut materia voti levis est vel gravis; in cæteris verò modis simulatè vivendi, nimirum sine animo se obligandi, vel verbotenus tantum committi solum peccatum veniale, excepta simulacione vovendi commissa in professione ordinis religiosi & susceptione ordinis facti, eò quod licet non obligetur quis ad hæc suscipienda, eo ipso tamen, quo libere suscipiuntur, obligatur suscipere eo animo & voluntate, quam

quam præscribit religio, & Ecclesia, utpote quæ aliàs in tali decipitur, adeoque gravem patitur injuriam. pro quo citat Sanch. *l. c. n. 38.* Bonac. *Tom. 2. d. 4. q. 2. de voto, p. 1. n. 15. Sc.*

3. Dicitur secundò: *deliberata*, id est facta cum advertentia rationis ad convenientiam, & disconvenientiam, quam habet votum cum vovente, ejusque obligationem. quanta autem deliberatio, & advertentia requiratur ad valorem, non omnino exploratum est apud omnes, communior, quam cum Gl. *in c. mulier. 32. q. 2.* tenent Gutt. *qq. canon. L. 2. c. 22. n. 8.* Valent. *2. 2. d. 6. q. 6. p. 1.* Less. *L. 2. c. 4. du. 1. n. 2. Sc. seq. Suar. Tom. 2. de relig. L. 1. de vot. c. 6. n. 4.* Sanch. *tit. 6. l. c. n. 2.* Laym. *L. 4. tr. 4. c. 1. n. 3.* Castrop. *l. c. p. 4. n. 2.* (qui tamen addit sufficere eam deliberationem, quæ ad meritum, & demeritum necessaria est) habet, ad votum non sufficere minorem advertentiam, quam quæ requiritur, & sufficit ad peccandum mortaliter: Unde licet ad vovendum omnino matura, & exacta deliberatio, quæ omnem circumstantiam convenientiæ, & disconvenientiæ in vovendo ponderet, non requiratur (cum aliàs vix ullus esset, qui verum votum emitteret, ut inquit Castrop.) non tamen sufficere semiplenam, cum Sanch. Suar. Less. tradit. Idem, assignatâ hac ratione, quòd imponere alteri, aut sibi obligationem etiam sub culpa levi, quæ aliàs sub nulla culpa obligabar, res ita gravis sit, ut meritò in imponente requiratur plenam advertentiam. His non obstantibus, quòd ad violandum votum sufficiat semiplena advertentia, cum minor libertas requiratur ad violandum, quam ad inducendum votum. Sufficere verò virtualemente ad validè vovendum non secus, ac ad Sacramenta conferenda, & suscipienda, ut si ex animo quis se disponat ad vovendum, & tempore, quo actu emittit votum, distrahitur, adhuc valeat votum; cum illa formalitas vovendi in virtute, & effectu à se relicto maneat, tradunt expressè Sanch. *L. 1. de sponsal. d. 8. n. 21. Sc. L. 4. de voto, c. 1. n. 6.* Suar. *L. 1. de voto, c. 10. à n. 4.* Castrop. *l. c. n. 4.* modò tamen eo tempore, quo actu emittitur votum sit compos rationis Suar. *à n. 9.* Sanch. & Castrop. *LL. cit.* Unde videtur quis non teneri voto, quod in ebrietate plena, seu planè usu rationis privatus emisit, etiam si sciens se in ebrietate solere multa vovere, antebrietatem confenserit in istam obligationem. de cætero vovendo absque plena deliberatione peccari, eò quòd obligatio voti sit res gravissima, adeoque non debeat sine prudentia, & consideratione eam subire, illum tamen defectum prudentiæ in promittendo ordinariè non excedere culpam venialem, supponunt AA. communiter, & in specie Sanch. *l. c. n. 9.* Valent. *l. c. p. 1. circa finem.* Suar. *L. 5. c. 1. n. 2.* posse tamen quandoque, sed rarò, esse mortale, tenent Sancti. & Suar. ex eo capite, quod expertus quis esset, se exponi periculo violandi votum (intellige in materia gravi) dum ex præcipitatione vovit. quam rationem non probat Castrop. *l. c. n. 5.* quia periculum transgrediendi votum non tam ex præcipitatione in vovendo, quam ex prava voluntatis affectione oriatur. non nisi in eo casu admittit peccari mortaliter, quo ex præcipitatione incurrit quis periculum vovendi illicita, & impossibilia, quæ Deo promittere est grave peccatum. hoc tamen rarò contingere addit, quia necesse est, hoc periculum prævideri. requiri autem, ut hoc periculum vovenda

di graviter illicita apprehendatur plenè advertentibus; eò quòd qui ex semiplena advertentia exponit se periculo peccandi graviter, non peccet mortaliter, addit La Croix *L. 1. p. 1. n. 370.* remittens ad Illung. *tr. 5. n. 77.*

4. Dicitur tertio: *sponanea*, id est, plenè libera, imprimis à metu, non quidem proveniente à Deo, seu causis naturalibus; quia votum factum ad effugiendum malum tale tam jure naturæ, quam ecclesiastico est validum, & si per simplicem affectum quis nollet illud emittere, si modo alio non ita difficili prudenter censeret, se posse illud malum evitare. ita juxta *c. sicut, de regular.* communiter omnes. Sed neque à metu proveniente ab extrinsecò, sive justè, sive injustè incusso; quia adhuc liberè ad evitandum malum, quod timetur, assumitur votum tanquam medium salubre, & DEO gratum, et si occasio illud emittendi ei sit ingrata, ita cum communi & certa, ut Suar. *L. 2. de voto c. 7. n. 8.* Sanch. *L. 4. Sum. c. 3. n. 5.* Less. *L. 2. c. 40. n. 16.* Azor. *p. 1. L. 11. c. 15. q. 7.* Castrop. *l. c. p. 5. n. 3.* Quòd si verò metus incussus ad extorquendum votum an propterea annulletur, variè sentiunt & distinguunt AA. metum gravem etiam justè eo sine incussum jure naturæ annullare votum, eò quòd votum ob perfectionem sui sit incapax talis coactionis extortæ, docent plures apud Castrop. *l. c. n. 4.* quorum sententiam satis probabilem reputat Sanch. *Less. n. 20.* Oppositum verius tenent Suar. *l. c. n. 16.* Less. *l. c. n. 15.* Sanch. *n. 21.* Sa. *V. votum. n. 8.* Castrop. *l. c. n. 5.* eò quòd postulans votum tali metu incusso censeatur potius votum offerre, ut medium ad vitandum malum, quam metum inferre, ita ut sit potius oblatio alicujus beneficii, & remedii mali imminenti, ac ideo rationem coactionis habere dici non possit. sic quoque metum gravem injustè incussum ad extorquendum votum jure naturæ illud non invalidat, verius & probabilius censet Castrop. *l. c. n. 6.* citatis pro hoc Bonac. *Tom. 2. d. 4. q. 2. p. 3. §. 1. n. 6.* Suar. *l. c. n. 12.* Sanch. *l. c. n. 9.* Less. *l. c. n. 18.* Azor. *l. c. q. 6.* Siquidem metus talis, sicut non tollit libertatem ad meritum, & demeritum sufficientem, ita nec sufficientem ad votum. nec magis imminuit libertatem, quam metus justè incussus. Unde jam etiam inferitur, valorem voti non impediri ex illata injuria, adeoque ex nullo capite. et si autem ex eo, quòd gravis metus excuset ab observatione voti facti bene probatur, gravi metu coactum vovere, non habere intentionem se obligandi, sed solum simulandi votum, non tamen inde probatur, quòd, si in foro conscientiæ habeat illam intentionem (uti stante metu illam habere potest) votum ex metu factum non valere, ita Castrop. *l. c. n. 8.* ut nec ex eo, quòd DEUS acceptet votum per injuriam extortum, probatur, illum approbare injuriam, dum illam permittere potest in utilitatem voventis, aliosque fines honestos. Sed neque hic excipienda vota religionis in professione emissa, quò minus & hæc metu injustè incusso extorta jure naturæ valeant, uti contra Ponc. *de matr. L. 4. c. 11, n. 15.* habet sententia omnium DD. teste Castrop. *n. 10.* Esse tamen hæc vota religionis metu gravi extorta invalida jure ecclesiastico cum communi præter plures antiquos affirmant Sotus *l. 7. de just. q. 2. a. 1.* Valent. *lc. p. 2. circa finem Nav. Comment. 2. de regular. n. 13.* Azor. *lc. q. 7.* Sanch. *lc. n. 12.* Less. *lc. n. 18.* Sa. *V.*

votum, n. 8. & *metus*, n. 2. Castrop. cit. p. n. 13. juxta c. *Sicut qui monasteria*, 20. q. 1. & c. *presens*, 20. q. 3. & juxta quod clarè supponitur à Trid. *fl.* 25. c. 10. de *regular.* dum ibi conceditur quinquennium ad reclamandam nullitatem professionis ob vim & metum & ante debitam aetatem factæ. Quin etiam id ipsum de aliis votis omnibus sentiunt AA. citati præter Castrop. citantem pro se Suar. *Tom. 2. de relig. l. de voto c. 8. à n. 5.* junctis iis, quæ tradit *Tom. 3. de relig. l. 6. c. 4. n. 6.* & Poncium *l. 7. de imped. Ordin. c. 19. n. 9.* eò quòd, ut ait, nullum reperiatur in jure fundamentum, quo cætera vota præter professionem religionis irritentur. Nihilominus admittit sub professione religionis vota post biennium emissa in societate Jesu comprehendere debere, quia constituunt verè religiosum & in statu de se perpetuo, quantum est ex parte religiosi, quæ fuit ratio, cur vota solennia in professione emissa fuerint irritata. Idem seu votum ingrediendi religionem ex gravi metu factum esse invalidum dicit n. 14. cum Suar. *lc. ex ratione*, quod, si validum esset tale votum, obligaret facere professionem nullam, cum obligaret ad eam vi talis voti, quod coactum est, adeoque & professio vi illius facta, Quamvis addat hanc necessitatem non tam provenire ex eo, quòd coactio redundet in ipsius voti objectum, illudque reddat nullum & illicitum, De cætero nullum votum irritari ex metu levi cum communi. & AA. supra citatis tenet n. 15. prout clarè colligitur ex c. *perlatum. de his qua vi. Sc. insinuante qui clerici vel voventes.* Errorem quoque & ignorantiam impedire libertatem & consequenter valorem voti indubitatum est, sed de qua id intelligendum distinctione multiplici opus est, sic itaque primò error seu ignorantia versans circa substantiam seu essentiam illius, nimirum vim obligandi, dum ignorasti illud obligare aut saltem obligare in perpetuum, procul dubio impedit libertatem & valorem illius, quia nihil volitum nisi præcognitum; nisi tamen ignorans hanc obligationem, vellet nihilominus votum pro ut in se est, sive pro ut alii illud emittunt, uti credendum & præsumendum, voventem eo modo votum emisisse, quam diu ei non constar, emissionem voti positivo illo errore infectam fuisse, uti & præsumendum non est illum errorem deposuisse, nisi id probetur ut *Sanch. l. 4. de voto c. 22. n. 22.* Idem de ignorantia seu errore materiæ seu objecti voti, ut dum v. g. vovit quis religionem Carthusianorum credens in ea licere velci carnibus, contrarium tamen est de circumstantiis objecti & extrinsecis ignoratis; cum non reddant ipsum objectum involuntarium, quod ipsum procedit, etiam si circumstantiæ essent tales, ut nullatenus quis votum emitteret, si illas cognosceret; cum illa habitualis dispositio non impediat, quòd minùs objectum voti absolute sit volitum; secus tamen, si actum haberet illam nolitionem dicendo: nolo illud objectum si talibus circumstantiis affectum ita *Sanch. l. 4. sum. c. 2. n. 6. Less. lc. n. 10. & 12. Valent. lc. p. 4. Suar. l. 1. de voto c. 12. n. 9. & 10. Castrop. lc. p. 6. n. 4. & c.* Nisi tamen circumstantiæ ignoratæ reddunt in ipsum objectum, dum quandoque ita graves sunt (uti est illa de abstinentia à carnibus) ut merito cenleri possint immutare objectum. *Castrop. cit. n. 4. in fine.* Secundò dum error est circa finem; quia is est formalissimum voti objectum movens ad illud: *Suar. Tom. 2. de relig. l. 2. de voto c. 11. n. 14. Less. lc. n. 11. Sanch. lc. c. 14. Castrop. l. c. n. 5.* Talis finis est tri-

plex; primus generalis, nimirum cultus dei, alter specialis & intrinsecus materiæ per votum promissa v. g. in datione Eleemosynæ sublevatio egentiæ proximi, quo deficiente, dum vovet v. g. quis dare petro Eleemosynam, quia creditur egens, qualis non est, votum nullum est. Tertius extrinsecus, dum v. g. quis vovet peregrinationem ad impetrandam filio sanitatem qui credebatur infirmus, qualis tamen non erat, vel jam mortuus; & hic finis deficiens reddit votum nullum, secus est & de occasione & causa impulsiva ad vovendum, ut AA. iidem paulò ante citati siquidem supponunt voluntatem voventis jam determinatam ad vovendum ob alium finem, solumque movent ut facilius & libentius feratur in objectum voti, ergo deficientes, contra quod vovens putabat, reddere illud non possunt involuntarium, porrò tales occasiones & causæ impulsivæ distinguuntur à fine in hoc, quod ad finem spectent, quæ vovens vovendo intendit obtinere, ad causam verò impulsivam illæ quæ jam existunt, aut creduntur existere v. g. dum quis vovet dare Eleemosynam Petro viro valde devoto, finis verus obtinendus est sublevatio miseræ illius, causa impulsiva est petri devotio, ita *Castrop. lc. n. 6.* In dubio autem, num quid sit finis, an tantum occasio, spectandum esse, num deficiente illo, quod occasio dicitur, persistat ad huc verus voti finis, quod si fiat, reputabitur & præsumetur esse tantum occasio. Sentiunt *Sanch. l. 4. de voto. c. 2. n. 52. Azor. cit. c. 15. q. 13. Bonac. Tom. 2. d. 4. q. 2. de voto, p. 3. in fine. Castrop. n. 7. & alii.*

5. Dicitur quartò; *facta Deo*; est enim actus religionis seu latræ quò principaliter & immediate deus colitur, & tanquam suprema majestas respicitur, à quo tanquam omnium bonorum autore impetrare aliquid, aut cui pro accepto gratias referre vovendo intendimus, adeoque taliter acceptum votum fieri immediate soli Deo, & non creaturæ quantumcunque excellenti, necesse est dicere. Unde dum in aliquibus religionibus vota professionibus fiunt Deo & B. Virgini aliisque sanctis, sensus est promissionem illam fieri non tam iis, quam coram illis tanquam testibus & Advocatis suâ intercessione à Deo impetraturis, quæ per vota desiderantur, & dum sanctis vota nuncupantur, Deo ad recolendam & honorandam sanctorum memoriam nuncupari intelliguntur ad eum ferè modum, quo ad eorum honorem & memoriam consecrantur templa & altaria & sacrificia offeruntur, ut cum *S. Tho. 2. 2. q. 88. a. 5. Laym. l. 4. tr. 4. c. 1. n. 6. Castrop. l. c. p. 7. n. 2.* Dicens tamen cum Valent. esse ferè in hoc quæstionem de nomine.

6. Dicitur quinto. *de meliore bono*, id est, gratiore Deo, quam sit oppositum rei vel operis promissi; aliàs enim obligari quis posset ad omittendum id, quod melius, perfectius, deque gratius est, quæ obligatio & omisio rei honestæ impediens majus bonum posita ex obligatione licita esse non potest, & si aliàs licite res impediens bonum majus executioni dari posset liberè citra obligationem ita *Castrop. l. c. p. 8. n. 1.* De cætero examinare hic in specie plura vota v. g. votum non vovendi vel non petendi dispensationem aut consummationem, num sint de re impediens majus bonum & consequenter invalida, videretur potius relinquendum Theologis moralibus, & in specie delu-

desuper videri potest Castrop. *ir. 16. d. 1. p. 8.*
§. 5. uti & quaestiones illa, num & qualiter vo-
tum necessarium esse debeat de bono possibili, ho-
nesto, quarum affirmativa resolutio à potiore se-
quitur ex eo, quòd esse debeat de bono melio-
re, & non præcepto de quibus Castrop. *loc. cit.*
§. 1. & seq.

Quaest. 883. Quotuplex sit votum?

I. Resp. Variè dividitur; Et primò quidem in
absolutum & conditionatum. Absolutum
est, quod absolutam habet obligationem, seu quo
res aliqua vel opus v.g. oblatio calicis, peregrina-
tio, ingressus in religionem &c. promittitur sim-
pliciter, seu independentè ab ulla conditione vel
incerto eventu futuro. Conditionatum est, quod
obligationem ab aliqua conditione & eventu fu-
turo dependentem continet v. g. si ab hoc morbo
liberabor, si victoriam reportabo. Ad distin-
guendum verò inter hæc vota, dum quandoque
quæ absoluta sunt, conditionata videntur, & con-
tra, attendendus diligenter affectus, quo fertur
vovens vel directè in rem promissam vel potius in
ipsam conditionem obtinendam vel evitandam;
ita ut in priore casu censetur votum absolutum,
in posteriore conditionatum. Sic v. g. dum quis
vovet ingredi religionem, si annum 16. ætatis
impleverit, vel cursum philosophiæ absolverit,
vel etiam, ut cum Sanch. *l. 4. sum. c. 40. n. 82.*
Suar. *l. 6. c. 22. num. 6. & 7.* Castrop. *loc. cit.*
p. 10. num. 1. si pater obierit. Votum est abso-
lutum, & obligatio ipsa statim inducitur, & non
suspenditur ad eventum illum; quia vovens abso-
lutè fertur in religionis ingressum, & terminus
ille solum adjectus ad commodam voti seu obli-
gationis executionem, quæ eousque suspenditur.
ita Castrop. *loc. cit.* idem dicens de voto, quo
quis voveret ingredi religionem si frater unicus
habuerit filios, & domus successores, est con-
trarium, nimirum esse conditionatum, censent
Suar. & Sanch. eò quòd potius ferri videatur in
successores domus, quam in ingressum suum in
religionem.

2. Secundò dividitur in simplex & solenne,
in quorum explicatione & distinctione non ita
conveniunt AA. Et primò quidem prætereundo
eam tanquam minùs conformem decisioni *c. unic.*
h. t. num. 6. quæ aliqui voluerunt solenne nuncu-
pari à consecratione & benedictione spirituali,
aut aliquo ritu simili ac solemnitate externa, dum
constat vota solennia tam expressa quam tacita
hodie fieri sine talibus solemnitatibus, & è
contra vota aliqua simplicia (qualia sunt vota co-
adjutorum formatorum in societate Jesu) fieri ad-
hibitis solemnitatibus, nimirum publicè & in su-
perioris manibus ferè sicut ipsa professio. Aliqui
solennitatem hanc statuunt cum Valent. *Tom. 3.*
d. 6. q. 6. p. 7. Henriq. *l. 12. c. 5. à num. 3.* in
traditione sui ipsius, quæ vota substantialia reli-
gionis emittens eidem se tradit in perpetuum, præ-
lato nomine illius ea acceptante. Verùm hanc
sui traditionem junctam acceptationi prælati non
sufficere adhuc ad solennitatem, ex eo patet, quòd
per vota substantialia post biennium novitatus
edita, constituenta verè religiosum, fiat vera
istiusmodi traditio sui perpetua superiore illam
acceptante, & tamen sint solum simplicia, unde
alii insuper ad solennitatem requirunt, ut vicif-
sim religio se se obliget irrevocabiliter ad voven-

R. P. Leur. *Jur. Can. Lib. III.*

tem retinendum. Sed neque etiam hæc sufficere
ad solennitatem, sed necessè esse, ut votum ex
speciali Ecclesiæ constitutione ita reddatur perpetuum
& irrevocabile, ut nulla potestate ordinaria
& seclusa autoritate pontificia relaxari queat, ac
insuper vovens reddatur ad actus voto repugnantes
v. g. ad matrimonium inhabilis, in quo po-
stremo tamen convenit cum votis post biennium
in societate emissis, ac ita juxta *cit. c. unic.* tra-
dunt Azor. *p. 1. l. 12. c. 6. q. 1.* Sanch. *l. 5. mo-
ral. c. 1. num. 6.* Suar. *Tom. 7. de relig. l. 2. c. 10.*
à num. 5. Castrop. *l. c. num. 5.* Wietn. *h. t. n.*
19. Pirh. *h. t. num. 5.* unde jam etiam hi AA. in-
ferunt, votum simplex & solenne non distingui
essentialiter ex eorum natura, sed accidentaliter
& extrinsecè ex sola illa Ecclesiæ speciali disposi-
tione, ac ita spectato jure naturali ac divino per
se utrumque votum æqualiter obligare, etsi per
accidens solenne magis obliget quam simplex ex
dicta constitutione Ecclesiastica. Atque ex his jam
patet, quid sit votum simplex nimirum, quod
destituitur ista perpetuitate inducta ex dispositione
Ecclesiæ.

3. Tertio dividitur in expressum & tacitum.
expressum, quod editur verbis, scripturâ, nutu-
bus Deo aliquid promittendi & se obligandi vo-
luntatem declarantibus. Tacitum, quod decla-
ratur seu præsumitur potius ex signis quibusdam
à jure statutis, v. g. votum continentia ex sus-
ceptione ordinum sacrorum, vota solennia reli-
gionis & gestatio habitus professis proprii, vel
exercitio actuum competentium solis professis.

4. Quarto dividitur in reale; cum res externa
promittitur v. g. pecunia, domus, equus. Et per-
sonale, dum promittitur actio à persona diman-
ans & mixtum. nimirum ex reali & personali,
quale v. g. est votum peregrinationis, utpote quod
præter laborem, molestiam corporis, animi devo-
tionem, continet sumptus itineris.

5. Dividitur Quintò ex parte materiæ in ne-
cessarium, nimirum de re, quæ aliàs etiam neces-
sitate præcepti exequenda; dubitare enim non li-
cet votum propriissimè esse posse de operibus præ-
ceptis; cum sint honesta & Deo grata, & ita,
ut opposita ei ingrata sint. Esseque hanc verita-
tem catholicam asserit Castrop. *l. c. p. 8. §. 4. n. 1.*
& ita sentiunt citati ab eo D. Tho. *2. 2. q. 88. a.*
2. & ibi. Cajetan. du. 1. Suar. *To. 2. de relig. l. 2.*
de voto. c. 6. a. n. 4. Less. *l. 2. c. 40. du. 7. n. 47.*
& seq. Laym. *l. 4. sum. tr. de voto. c. 2. num. 9.*
Azor. *p. 1. l. 11. c. 13. q. 1.* Sed neque obligatio
una alteram circa rem eandem impedit, sed potius
virtutem promovet & voluntatem in bono firmio-
rem reddit, ut pluribus vinculis obstrictam. Et
in liberum; nimirum de re, quam quis liberè ex-
equi potest vel omittit. Quæ divisio aliis qua-
que terminis exprimi solet, nimirum dividendo
votum in commune, utpote quod est de rebus
quæ ab omnibus communiter tanquam præcepta
observari debent; & singulare, quod est de rebus,
quarum obligatio pro singulorum arbitratu susci-
pitur. de quo vide Castrop. *l. c. n. 4.*

*Quaest. 884. Quæ & qualis sit obligatio
voti?*

I. Resp. Ad primum: Votum obligare ad sui
executionem de fide esse, & lumine naturali
notum rectè ait Castrop. *l. c. p. 11. n. 1.* Si enim
fidem datam homini promittendo obligare promit-
tentem ex fidelitate ad exequendum, quod promif-
sum

N n n n

sum